

מב:

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

עין משפט
ג' מוצה

מסורת הש"ס

(א) [תוספ' ברכות ס"ב ה"ו]
והוא לא נזכר דגן חמץ
מסופ' מנינה איתא [דגן]
(ב) פסחים ע"א, [א] תפנית
ג' (ד) רש"י מ"י, (א) [לפתן
מג, מד, א] (ו) פסחים ס"ט.
[נפח ח'] ר"ה כע: מנינה
ד' (ז) [דברים טו, א] (ח) [ג'
מיתא אלו עד שיתמלא זקנו
למא' (ס) (ע) (ק) (ק"ו).]

תורה אור השלם

1. בי מרב חמץ רב
כעס ויוסף דעת יוסף
מכאב: קהלת א יח
2. ואם ימנע הדין
מדות משה ולקח דוא
ושכנו הקרב אל ביתו
במכות נפשת איש לפי
אכלו חסדו על השדה:
שמות יב ד

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לולב
ושמחה וכו' שנתה
שלישית דיינו ליל מולא
שביע דבבילה לא נשפחו:

מוסף רש"י

השמחה. [פסחים
ט"ז, א] גזירה
שמה יטלנו בידו.
וימקדש לא גזר, דלא
אמר שנת דרגון במקדש
(ר"ה כ"ט).

היועד לשחוט. לאמן ידיו לשמחה אף על פי שאינו צריך בהלכות
שחיטה: מוסר לאכול משחיטתו. כדלמך רב הונא והוא שגדול
עומד על גביו וראה שלא שעה ולא דרס: כיום דגן. כל חמשת
המינין קרי דגן חמץ ושעורים וסמין ושבלת שועל ושיפון:

מרחיקין מלואסו. משאכל כית מאלו
כל ענין אכילה שזאת מנינה הללו
מסכת: ד' אמות. לענין קריאת שמע
ותפלה: והוא שיהיה לאכול כיום זה
בכדי אכילה פרס. לבינו אכל אס
לרץ זה הקטן לשהות יותר ממאן הרי
הוא כאלו נכשו חזי זית ולמחר חזי
זית שכן הלכה למשה מסיני שאין
אכילה ממקדש לשהיה ארוכה מזה:
פרס. חזי ככר שעשירי כו חמשים
מוון שמי סעודות לעירוב. ולשון פרס
פלגא דמתן בעירובין (דף פב:) חזיה
לביט המנוגע ללא בנית המנוגע
ליטעון כיכוס נגדים שמלחן הכתוב
בשמיית שיעור אכילה דמתיב (ויקרא
יד) והאכל בנית יכנס נגדיו:
מכאב. מסכת: שוחטין ע"ז אס
הפסח. ממנין אותו על בני החנוכה
ואי לא לא דמתיב (שמות יב) איש
לפי אכלו מכסו הראוי לאכילה:

הדרן עלך לולב הגזול

לולב וערבה. שכן במקדש כל
שנה לולב לנטילה וערבה
להקף מנחה כדלקמן בפירקין (דף
מח:). **ששה ושבעה.** פעמים שדוחין
שנת אלו כל שבעה ופעמים שאין
דוחין והוא להו ששה ימים ולקמיה
מפרש ואזיל לה: **הפלג.** לגמור כל
שמונה כן תקנו נביאים האשונים
ועברין (דף י.) מפרש מאי שנה
מפסח מפני שמי הגז חלוקים
בקרבנותיהן: **והשמחה.** לאכול כשר
שלמים דקיימא לן בפסחים (דף קט.)
זמן שנית המקדש קיים אין שמחה
אלא כבשר שנאמר וזבחם שלמים
ואכלת שם ושמחת ואף על גב דהאי
קרא לאו ברגלים כתיב דהאי קרא
בהר גריזים ובהר עיבל כתיב מהיו
ברגלים שמחה כתיבא ושמחת בחגך:
מוסף. לישב בסוכה: **ניסוך המים.**

במחצית החג שחרית ולא ערביה כדאמרין בקדר יומא דפ' שני
(דף ט:) **החלי.** שמחת בית השואבה היו שמחים בזה
לכבוד שאיבת ניסוך המים ומחללים בחלילים ובנערות ואותו
חלין איש דוחה יום טוב הלכן פעמים שהוא חמשה ימים בזה
כגון שלא חל יום טוב הראשון בשנת דרין ללא דחי יום טוב
וכל שכן שנת שחולו של מועד פשו להו חמשה ופעמים שהוא
ששה כגון שחל יום טוב הראשון בשנת דפשו להו ששה של חול
המועד בזמן מקדש אין עושין יום טוב שני: **לולב שבעה.**
דיום טוב ראשון דמי שנת: **ושאר כל הימים.** שחל בזה יום טוב
ראשון ונמאכת שנת בחולו של מועד לא דחי ואע"ג דכל שבעה
הוא מן המורה במקדש לא דחי כדאמרין טעמא בגמרא וכן
ערבה בשביעי ובגמרא (מג): מפרש מאי שנה שביעי: **מלוא לולב.**
כיום טוב הראשון שחל להיות בשנת כ"ד: **ה"ג י"ט הראשון**
של חג שחל להיות בשנת כל העם מוליכין את לולביתן להר הבית
עניב שבת: הסוויץ. שמשין שזיו שם לזכר: **ג' ע"ג האילנות.**
רחבה של הר הבית הייתה מוקפת אילנותא לישב שם ומסוככת
למעלה מפני הגשמים. על גב האילנותא גרי במחצית דהיינו על
ההר הבית הכל לקחת איש לולבו: **ומלמדין.** כ"ד חל כולם לומר
אם יבא לולבו ליד חצירו הוא שלו במחנה כדי שלא יבא אלו לא גזול ולא שאל: **ג' א"ז** חל כו לז' חסור
אלא כמלטל עים ויבין דמן המורה הוא במקדש כל שבעה למה אפרוהו מה סייג לחורה מלאו בו: **ללמוד.** נעשו או ברכו:
יעבירנו

תרומה לקטן בנית הגרנות היינו כשאנו יודע לישא את כפיו והא
דמן בפרק הקורא את המנינה עומד (מנינה דף כד. ושם) דקטן
אינו נושא את כפיו היינו צפוי עמנו אצל עם הגדולים נושא
כדאשכחן גבי שיר של מקדש פרק אין נערכין (שם דף יג:) דמן בין

רגלי [הלוי] היו עומדים ועשירי
הלוי היו נקראים והוא דלמדין
בשלישי פרק קמא דחולין וד' כד:
והוא נמלא זקנו ראי לעשות שליח
לזכור ולירד לפני המזבח ולישא את
כפיו (ע"ע שיתמלא זקנו איכא לאוקומה
בחדרי שאין עמו אחר אי נמי לישא
את כפיו בקניעות ונשעה שמריס
ברחמים כגון ביום הכפורים ונעמינו'
ונמנעמדות וכן לרץ לחלק נמי משום
לירד לפני המזבח כדקורא את
המנינה עומד (מנינה ד' כד.) תנן קטן
קורא במורה אכל לא פורס על שמע
ולא יורד לפני המזבח ולא נושא את
כפיו משמע הא גדול יורד לפני
המזבח ואף על פי שלא נמלא זקנו
אלא על כרחך לרץ לאוקומה היא
דחולין כגון לעשות שליח לזכור קבוע
ולירד לפני המזבח ביום הכפורים
ונמנעמדות:

והיועד לשחוט. לאמן ידיו
לשחיטה אע"פ שאינו
צריך בהלכות שחיטה מותר לאכול
משחיטתו כדמפרש רב הונא והוא
שגדול עומד על גביו וראה שלא שעה
ולא דרס כן פירש בקונטרס משמע
דאס אין יודע לאמן ידיו לשחיטה
אע"פ שראה גדול מתמילה ועד סוף
שלא שעה ולא דרס אסור לאכול
משחיטתו: **יבול אבוב בית צ"י.**
יש שיכול לאכול בית מבושל ואינו
יכול לאכול בית זלי ומשערין צלי לפי
שדיו של פסח זלי:

הדרן עלך לולב הגזול

לולב וערבה. והשמחה. לאכול כשר
שלמים דקאמר בע"פ (פסחים
דף קט.) זמן שנתה"ק קיים אין שמחה
אלא כבשר שנאמר וזבחם שלמים
ואכלת שם ושמחת ואע"ג דהאי קרא
לאו ברגלים כתיב אלא בהר גריזים
ובהר עיבל מהיו ברגלים שמחה כתיב
בקונטרס וא"י זמנין דאינן נאכלין כל ח' כגון שחל י"ט ראשון
דסוכות בזה בשנת יום שמיני ב' בשנת דאי אפשר לומר כל ח'
(א) שלמים דליל מולא שביעי לא יסחטו דבעין יום הקרבה ויום
השביעי נמי לא דאין חגיגת שמחה דוחה שנת וע"כ מהני דנשחטו
ביום [שני] ארץ בשביעי ואין שלמים נאכלין לשני ימים ושני לילות
נמלא דגליל מולא שנת שהוא ליל שמיני עזרת לא יאכל שלמים ויש
לומר כדלמך רב פפא פרק אלו דברים (שם דף ע"א.) על קושא
אחרת משמחו בכסות נקיה ויבין יסן ה"ג ימא הכי:

מלכותא בעלמא. אע"ג דחזי למנוה שייך ביה חסור
מוקפה לטלטול מאחר דאין עשוי כלי כדאשכחן גבי
קנים דלחם הפנים דמתיב כדמתיב במנחות פרק שמי הלחם (דף י"ז.)
ומנקיותו אלו קנים ומנן התס"י לא סידור הקנים ולא נטילת דוחה
את השנת אלא כגון מע"ש אלא חשיב להו מוקפה אע"ג דחזי
ללחם ובפי' ארבעה אחין (יבמות דף ג:) גבי זר ששימש דקאמר אי דחזי
בקבלה והולכה טלטול בעלמא הוא ומיהו התס ימא טפי כיון דזר הוא:
יעבירנו

גבי הספסלים: **וסוקנים.** שדאגין שלא ידחפוס למחר ויתמעכו
אם יבא לולבו ליד חצירו הוא שלו במחנה כדי שלא יבא אלו לא גזול ולא שאל: **ג' א"ז** חל כו לז' חסור
אלא כמלטל עים ויבין דמן המורה הוא במקדש כל שבעה למה אפרוהו מה סייג לחורה מלאו בו: **ללמוד.** נעשו או ברכו:
יעבירנו

קבו א ב מ"י פ"ד מהל'
שחיטה הלכה ה סמג
עשין סג תוש"ע י"ד ס"ח
ספיק':
קבו ג ד מ"י פ"ד מהל'
ק"ס ה' א' סמג
עשין סג תוש"ע א"ח ס"י
ספיק' א:
קבו ה מ"י פ"ד מהל'
ק"ס סמג ה' ג
סמג עשין רסג:
א ו מ"י פ"ד מהלכות
לולב הלכה י טו סמג
עשין סג:
ב ז מ"י שם ה' כ"א:
ג ח מ"י שם הלכה יג:

רבינו תנאאל

היועד לשחוט אוכלין
משחיטתו, אמר רב הונא
והוא שגדול עומד על
גביו. יכול לאכול בית דגן
בכדי אכילה פרס. מרחיקין
מציאתו ומסיני רגליו
ד' אמות לקרית שבע
ולתפלה, ולגדול, אפילו
אין יכול לאכול בית דגן
בכדי אכילה פרס. מרחיקין
מציאתו ומסיני רגליו
ד' אמות. יכול לאכול
בית צלי שוחטין עליו
הפסח, ד' יהודה אסור
עד שידע הפרש אכילה,
כיצד נותנין לו ציד וזורקו
אנו ונוטליה ירושלמי אבל
אנו עובר לפני החיבה,
ואינו נושא את כפיו,
ואינו עומד על הדוכן.
עד שיתמלא זקנו. ד'
יהודה אסור כולן סבין
כ' שנה ולמעלה. שנאמר
ירמיהו [את] הלויס סבין
כ' שנה [ומעלה] לצאת.
כבר מירשנותו כשיחית
חולין בסוף פירא רשון.
הדרן עלך לולב הגזול
לולב וערבה ששה ושבעה
לולב. אמאי אין
הלולב ניטל בשבת
(ב) [שאר הימים בביתו].
דטלטול בעלמא הוא.
אמר רבא גזירה שפא
יטלנו וילך אצל בקי
ללמוד

